

Jr 1,4 – 10 1K 13,1 – 13 **L 4,21 – 30 Ježíšovo kázání v Nazaretě**

(možné jiné 1. a 2. čtení: 1Kr 17,8 – 16 a 2Kr 5,1 – 3. 9 – 14)

/poznámky k Jr 1,4 – 10: prorok Jeremjáš byl osloven – zasažen Bohem; „*stalo se k němu slovo Hospodinovo*“ – Boží slovo je *činem*;

Bůh oslovuje člověka v určitém čase a na určitém místě – ve 13. roce kralování judského krále Jóšijáše, tedy v r. 627 – 626 př. Kr. – v době složité a závažné; na prorokovy obavy zní Boží slib: Já budu s tebou! Vysvobodím tě. Křesťanská církev vztahuje slova 5. verše také na Ježíše Krista./

Sestry a bratři,

Pán Ježíš v synagóze v Nazaretě četl ze starozákonního svitku Izajášovo proroctví o Mesiáši, který jednou přijde. A na to Ježíš řekl: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Jinými slovy – starozákonní proroctví se nyní naplnilo, já jsem ten dlouho očekávaný Mesiáš. Posluchači v synagóze mu nejprve přisvědčovali, než jim došlo, co vlastně řekl. Vždyť tohoto Ježíše z Nazaretu známe od jeho dětství! Což to není syn tesaře Josefa? Pochází z obyčejné, chudé rodiny Josefa a Marie. Cožpak může být tesař Ježíš Mesiášem?! Zde je výstižné Ježíšovo slovo: Žádný prorok není vítán ve své vlasti. Nebo: Prorok nemá vážnost ve své vlasti. (J 4,44) Ano, platí to obecně. Například učitel, lékař, farář by asi neměli působit tam, kde vyrůstali, kde je lidé znají odmalička. Všichni jim tykají – to je Pepíček nebo Jaroušek, toho znám, když byl takhle malý... Takový člověk potom v dospělosti nemusí mít takovou úctu a respekt jako nově příchozí.

To byl jeden nedostatek nazaretských obyvatel – neměli k Ježíšovi patřičnou úctu, když ho znali jako malého kluka; podceňovali jej. A druhý jejich nedostatek – toužili po zázracích. Ježíš však na prvním místě očekával víru – aby lidé uvěřili, že je od Boha poslaný Mesiáš, Zachránce. Tuto víru však zde v Nazaretě postrádal. Ježíš tady nechtěl dělat zázraky pro zázraky, to nechtěl nikdy a nikde. Když uzdravoval a křísil z mrtvých, dělal to tam, kde viděl lidskou bídu, utrpení a zoufalství; chtěl lidem pomáhat.

Ježíš dává Nazaretským za příklad víry známé starozákonní postavy, ovšem pohanského původu! Izraelci tyto příběhy znali, ale vadilo jim, v jaké souvislosti jim je Ježíš připomínal. Vdova ze Sarepty Sidonské a syrský generál Naamán nejprve uvěřili, že jim Hospodin pomůže, a potom se stal zázrak. Pán Ježíš sděluje Nazaretským: Pokud nebudete věřit, stanou se divy a zázraky jinde a třeba i u

pohanů. Pohané vás zahanbují! Toto byl důvod hněvu, zloby a nenávisti vůči Ježíšovi. Ti, kteří se chvíli předtím v synagóze modlili, zpívali Hospodinu a naslouchali Starému zákonu, nyní vyhánějí „svého člověka“ Ježíše z města a dokonce ho chtějí svrhnout dolů z hory, chtějí se jej zbavit. Tento kopec – hora nenávisti se dnes ukazuje turistům v Izraeli u města Nazaretu. Z jedné strany má ta hora strmý sráz. Bůh však Ježíše ochránil, neboť ještě nepřišel čas jeho vykupitelské smrti.

Sestry a bratři, nejsou i současní lidé – nejsme často i my podobní těm Nazaretským? Netoužíme především po Božích zázracích? Bože, teď mě uzdrav, udělej něco, udělej zázrak, uzdrav mého blízkého.... Hlavně udělej zázrak! A potom uvěříme....

Sestry a bratři, přijměme Boží lásku v Ježíši Kristu, věřme evangeliu, důvěřujme Bohu, že je s námi i v těžkých situacích, nese náš kříž – naše těžkosti a bolesti s námi. A potom spatříme i ve svých životech zázraky!

Pán Ježíš nám říká: „Blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží“ (Mt 11,6). Amen.